

SERIÁL

OSUDY ŽEN S VLASTNÍ ZKUŠENOSTÍ
S VÝKONEM TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY

ZUZANA

**Milovala jsem ji, a přitom jsem věděla,
že je až na druhém místě**

Jak se vám dnes daří?

Teď zrovna úžasně. Dcera má prázdniny, s mamkou se střídáme v hlídání, takže si vedle práce zvládám plnit i praxi do školy – nastoupila jsem teď, ve 30 letech, na střední hotelovou. Moje malá má právě za sebou druhou třídu na základce, tak se učíme obě.

Žijete tedy s maminkou a dcerkou společně?

Žijeme, už od mého propuštění. S mamkou se navzájem doplňujeme a hezky to funguje. Adélku mám dokonce od jara oficiálně zpátky v péči. Úžasné je, že jsem o to ani nemusela žádat.

Už jsem měla všechny papíry připravené, ale OSPOD se sám obrátil na probační a domluvili se, že návrh k soudu podají sami, protože jsem všechno splňovala. K mamce do péče ji umístili ještě nějakou dobu předtím, než jsem šla do vězení.

www.zenyavezeni.cz

Co se stalo?

Je to dlouhý příběh. Já jsem dřív prostě dělala jen to, co se mi chtělo. Ještě na střední jsem začala odcházet z domova, brát drogy. Všechno mi bylo vlastně jedno, neřešila jsem, co je dobře, co je špatně. Také jsem měla hodně nízké sebevědomí a s tím mi drogy ze začátku pomáhaly. Až do 24 jsem v tom takhle jela, byla jsem střídavě na ulici, peníze jsem získávala všelijak.

Pak jsem otěhotněla a hned jsem přestala. Nechtěla jsem, aby se narodila s abstínencí, aby jí to ovlivnilo život. Šla jsem napřed na léčbu do Bohnic a potom, když se malá narodila, i s ní do komunity. Tam pro mě ale bylo těžké to, že jsem měla být na terapiích a nemohla být s ní. Chtěla jsem, aby jí nic nechybělo. Stavěla jsem si hlavu, tak mě vyhodili.

Po návratu do Prahy jsem šla bydlet do takové chaty a tam jsem začala znovu brát. Ale postupně jsem to začala nenávidět.

A jak jste zvládala péči o Adélku?

Když jsem už měla Adélku, nešlo, abych nefungovala, abych se někde úplně zničila a pak týden spala. Takže jsem fungovala, nikdy mě neviděla brát, neviděla mě úplně sjetou. Vodila jsem ji do školky, chodily jsme do parku, do divadla a tak. Ale když jsem ráno vstala, musela jsem si dát dávku.

A pak shánět peníze, krást po obchodech. I když jsem ji milovala, věděla jsem, že je až na druhém místě, až za mojí závislostí. A to mě ničilo.

Už jsem to nechtěla, ale neuměla jsem se z toho dostat. Neměla jsem peníze, neměla jsem kolem sebe lidi, co by žili jinak.

Zároveň jsem žila s přítelem, který drogy prodával. Ale i když jsme toho měli doma spoustu, snažila jsem se přestat. Vyhledala jsem i pomoc jedné neziskovky, ale byla to tehdy spíš taková předpříprava.

Jak se žije s dealerem drog?

Vztah s tím přítelem byl násilný. Já jsem vlastně nikdy neměla „normální“ vztah, že bych s někým chodila na rande. Ty fetišové vztahy jsou jiné.

Ale úplný konec přišel, když jednou vytáhl na moji dceru pistolí a chtěl ji zabít. Zamkla jsem se v koupelně a zavolala na něj policii. Přijela zásahovka a on jim řekl, že jsem na drogách. Proto dali Adélku k mojí mamce.

Hned za týden jsem ale zjistila, že jdu do vězení, za krádeže. Ten přítel ale dostal zákaz přiblížování, neměla jsem u sebe dceru a já doopravdy přestala brát. Takže jsem nastupovala už čistá a vězení mi pomohlo to vydržet.

www.zenyavezeni.cz

Jak jste se popasovala s pobytem ve vězení?

Od začátku jsem věděla, že chci co nejdříve žádat o podmíněné propuštění. Dodržovala jsem všechna pravidla, plnila i věci navíc. Nastoupila jsem do práce a poprvé zjistila, i když to musí znít hloupě, že dokážu dělat i to, do čeho se mi vůbec nechce. Byla jsem hrdá na to, že tu práci mám, že ji dokážu dělat dobře, i když mě nebaví, i když musím třeba vstávat hrozně brzo. Kvůli tomu propuštění jsem i navázala spolupráci s neziskovkou, která řeší závislosti, soud to většinou požaduje. Byla jsem v kontaktu se skvělou paní a ta mi trochu rozmluvila ten spěch. Teď jsem ráda, že jsem nešla domů hned po půl roce.

Tehdy jsem třeba ještě trochu udržovala vztah s přítelem, který prodával drogy. Uvědomila jsem si, že než půjdu ven, musím to ukončit a zařídit, aby mě pak venku nevyhledával.

Samozřejmě jsem hodně myslela na dceru, na to, co si všechno musela prožít, že si myslí, že jsem ji opustila, že je bez mámy. Také jsem se bála, že už to s mojí mamkou mají nějak nastavené a já to jen naruším.

Když jsem tu žádost po roce podala, už jsem byla připravená, věděla jsem, že se nikdy nechci vrátit.

Samozřejmě jsem taky měla pochybnosti – všichni říkají, že už nebudou krást, nebudou brát, a přitom se jich většina vrátí. Ale hned den po propuštění jsem se obrátila na neziskové organizace, kvůli závislosti, práci a dluhům. A všechno to šlo.

Kam jste šla, když vás pustili, a jak vás přijala dcerka po roce odloučení?

Bydlet jsem šla k mamce a nastoupila do práce v pizzerii. S malou jsme si k sobě hledaly cestu – ten rok je hodně, když jsem odcházela, byla ještě dítě, a najednou jsem se vrátila ke školačce. A i když někdy stále cítím, že úplně uvnitř má ještě strach si mě k sobě pustit, jsme si čím dál blíží, jsme pořád spolu.

Závislost už teď vážně neřeším. Když jsem pracovala v centru, potkávala jsem feťáky, jedna kolegyně v práci drogy bere, i přede mnou. Ale mně už je jí spíš jenom líto. I tak ale pořád chodím na sezení do té adiktologické neziskovky, tam můžu mluvit o čemkoli a vždycky, když odcházím, mám lehkou hlavu a všechno je lepší.

Můj terapeut mi říká, že se mám snažit navazovat vztahy, ale mně se do toho nechce. Dřív jsem kolem sebe měla vždycky spoustu lidí.

www.zenyavezeni.cz

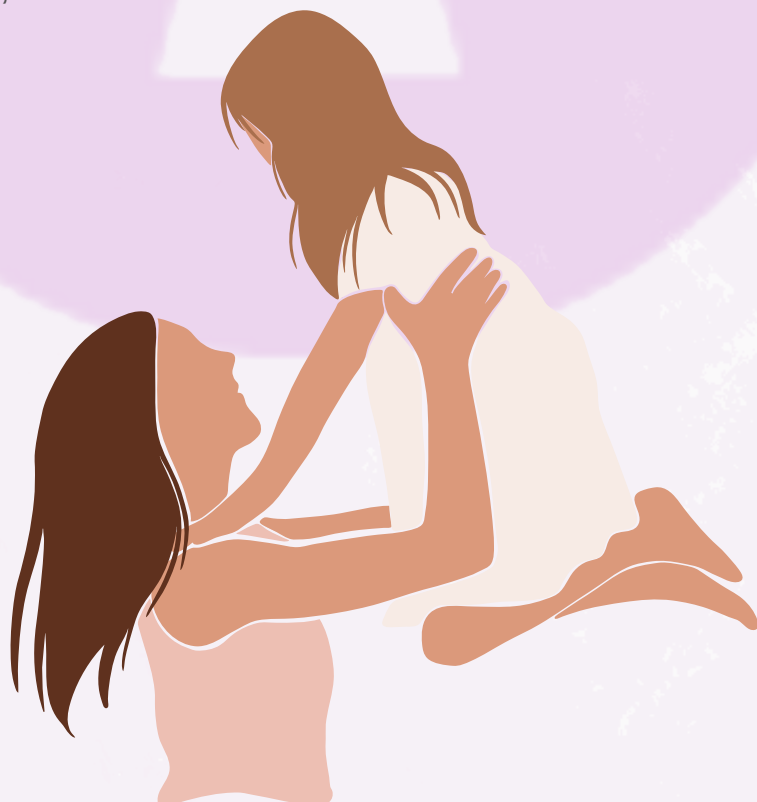
Po životě na ulici je pro mě těžké někomu věřit a nikoho nepotřebuju, stačí mi dcerka a mamka. Mám dvě kamarádky, jednu ještě z dětství a jednu, co si prošla něčím podobným, jako já. Jinak k sobě moc nikoho nepouštím.

Jakým způsobem ovlivnila vaše zkušenost s uvězněním vaše blízké?

Nevadí mi nikomu říct, co mám za sebou, ale jenom, pokud nepřijdou do kontaktu s mojí rodinou. Nechci, aby to rodina odnášela za mě.

Moje dcera měla třeba ve škole super kamarádku, chodila i k ní domů, i ta maminka byla skvělá, kamarádily jsme se, holky se měly rády. Ale pak se jí malá svěřila s tím, kde jsem byla. Maminka by to ještě ustála, ale táta jí úplně zakázal se s mojí dcerou dál stykat.

Já si za sebe jakékoli reakce ustojím, to co jsem prožila, ke mně patří, ale nedovolím, aby to už dál ubližovalo mým blízkým.

www.zenyavezeni.cz